

Najbolj športna šola

Septembra je naša šola prejela naziv "najbolj športna šola". Ker naju je zanimalo, kako smo si tak naziv prislužili, sva o tem povprašali profesorja športne vzgoje, Danila Pudgarja in Urško Krečič.

Povedala sta nama, da se je vse začelo s prijavo na natečaj. Točkovanje je potekalo na osnovi vseh tekmovalj iz prejšnjega šolskega leta, ki se jih je šola udeležila ali jih priredila. Najbolj uspešni smo bili v ženskem rokometu, kjer smo prišli do finala in ga tudi organizirali. Blesteli pa smo tudi v številnih drugih panogah, zato v nadaljevanju prilagava rezultate nekaterih tekmovalj:

- na tekmovalju v odbojki na mivki so dijakinje zasedle 3. mesto;
- v ekipnem področnem tekmovalju iz atletike so dijaki zasedli 1., dijakinje pa 3. mesto;
- na državnem tekmovalju v orientacijskem teku smo zasedli 2. mesto;
- naši rokometarji so se uvrstili do polfinala;
- fantje so bili uspešni tudi v košarki, saj so na področnem tekmovalju osvojili 4. mesto;
- naše košarkašice so v četrtfinalu

zasedle 1. mesto, nato pa so si priigrale 5. mesto v državi;

- udeležili smo se državnega tekmovalja v plezanju;
- punce so blestele tudi v dvoranskem nogometu, saj so se na področnem tekmovalju, ki je potekalo v Ajdovščini, uvrstile v četrtfinale, nato pa v polfinalu zasedle 3. mesto;
- tudi naši nogometaši niso razočarali, saj so prav tako zasedli 3. mesto v Tolminu.

Tekmovalj se udeležujejo tudi naši smučarji in deskarji, lokostrelci in atleti.

Ker sva slišali, da so lani dijaki sodelovali tudi v projektu *Hudo dobra telovadnica*, naju je zanimalo, ali je tudi to pripomoglo k pridobitvi naziva "naj športna šola". Kako je projekt sploh izgledal? Dijaki so posneli filmček z naslovom *Stari maček, mlada moč*, kjer naj bi starega mačka predstavljal profesor Danilo Pudgar, mlado moč pa dijaki. Na humoren način so prikazali, kako se dijaki spopadajo z neugodnimi in zastarelimi pogoji telovadnice. S tem so si prislužili še dodatno nagrado - nove telovadne rekvizite.

Na podlagi vseh teh rezultatov smo torej dobili določeno število točk, ki so se upoštevale pri izbiri naj športne šole. Za nagrado smo dobili 200 evrov. Najino naslednje vprašanje se je glasilo: Ali ste denar že porabili in za kaj? Profesorja sta z nasmehom odgovorila, da so denar že porabili za nakup kvalitetnih športnih rekvizitov.

Podelitev naziva je potekala v Ljubljani, in sicer 19. septembra na Ministrstvu za izobraževanje, znanost in šport. Na uvrstitev smo zelo ponosni, saj smo se uvrstili med 10 najboljših šol, med katerimi so tudi večje šole iz Ljubljane, Celja in Novega mesta. Nagrado smo prejeli iz rok gospoda Jelka Grosa. Pozdravila nas je tudi ministrica. Na podelitvi se je vsaka šola predstavila s svojo točko. Naša šola se je predstavila s točko »Sokoli«, v katero so bili vključeni dijaki in dijakinje 3. e oddelka Predšolske vzgoje. Ker pa sva na šoli šele prvo leto in nisva vedeli, kdo ali kaj so Sokoli, sva v najinem imenu in imenu drugih, ki morda tega še ne vedo, povprašali tudi o tem. Ugotovili sva, da so bili Sokoli prva društva, ki so se ukvarjala s telovadbo, imela pa so

tudi narodnopovezovalno funkcijo. Naši sokoli pa jih posnemajo tako, da se za nastop oblečejo v kratke črne hlače ter bele spodnje majice ter postrojeni v vrsto izvajajo različne telovadne gibe. Ker je bila točka nenavadna, je bilo občinstvo zelo navdušeno.

Na naši šoli telovadba ne temelji samo na dijakih, saj sva izvedeli, da so tudi profesorji zelo športno aktivni. Že 10 let se vsako leto odpravijo na kolesarski maraton iz Ajdovščine do Ankarana, ki se ga vsako leto udeleži vedno več profesorjev. Radi tudi plavajo in hodijo v hribe. Med njimi je veliko dobrih tekačev in smučarjev, ki imajo licenco za učenje smučanja. Rekreativno pa radi igrajo odbojko ter obiskujejo vadbe za boljšo gibljivost telesa.

Učenci, ki teden preživijo v domu, se zelo radi družijo na nogometnem in odbojarskem igrišču, kjer si sami oblikujejo treninge. S tem se naučijo pomagati drug drugemu in se podpirati. Ta način vadbe jim pomaga, da so med seboj bolj povezani ter samostojni. Vse te vrline nato prenesejo na igrišče, rezultat pa se kaže tudi na Domijadi,

ki se je udeležujejo vsako leto.

Naš pogovor sta profesorja športne vzgoje zaključila z naslednjimi besedami: "Naše vodstvo šole spodbuja dijake in tudi profesorje k večji telesni dejavnosti, saj to pripomore k njihovemu zdravju ter razvoju, najpomembnejše pa je dobro počutje."

Ana in Taša, 1. b

... OD PILONOVCEV

Najbolj športni dijaki na najbolj športni šoli

Ker smo želeli bolj podrobno raziskati, kako se naš novi laskavi naziv "najbolj športna šola" kaže v praksi, smo del novinarske ekipe, Karin in Veroniko iz 4. a, poslali v izvidnico. O športu in športnih dosežkih sta se pogovarjali z dijakom in nogometašem Jakobom Paničem Nardinom.

Jakob, najprej o tvojih začetkih: kako se spominjaš svojih prvih nogometnih korakov?

Za nogomet me je okoli petega leta navdušil oče, pa čeprav ni bil nikoli dober nogometaš. Z vstopom v osnovno šolo sem se tudi vpisal v NK Vipava, nogomet pa sem seveda rad igral tudi s prijatelji na ulici, kjer smo se naučili številnih »fint«. Spominjam se tudi prvega gola, ki sem ga dosegel pri šestih letih, ko smo v Novi Gorici na umetni travi premagali ND Gorico z 10:2.

Na katere dosedanje dosežke v karieri si najbolj ponosen?

Najraje se pohvalim z vpoklicem na izbor za slovensko reprezentanco do 15 let. Dvakrat pa sem se z medobčinsko reprezentanco Nove Gorice udeležil mednarodnega turnirja v Ferrari v Italiji. Prvo leto smo na turnirju zmagali, naslednje leto pa smo izgubili po enajstmetrovkah v finalu.

Ni ga nogometaša, ki nima rad lovorič. Kaj pa trofeje pomenijo in prinašajo mladim nogometašem?

Za nas, mlade, so osvojene lovorič pokazatelj uspešnega dela. Prinašajo veselje in zadovoljstvo, dajejo pa tudi potreben zagon in motivacijo za naprej, da se mladi športniki še bolj trudimo doseči svoje sanje.

V katerem klubu treniraš, na kateri poziciji igraš?

Trenutno igram za mladinsko

ekipo ND Gorica, nastopamo v prvi slovenski mladinski ligi. Klub je na Primorskem eden izmed vodilnih na tem področju in mislim, da se ljudje v klubu zares trudijo, saj so pogoji za treniranje odlični, tudi trenerji so zelo strokovni. Največkrat igram desnega bočnega, lahko pa sem tudi centralni branilec, zadnji in prednji vezni ter krilni igralec.

Te trener in soigralci podpirajo? Kakšno je vzdušje na treningih, tekmah, v garderobi?

Seveda se s soigralci razumemo, saj stremimo k istemu cilju, k zmagi. Na treningih je morda kdaj celo preveč sproščenosti, a nas trener zna ukrotiti. Po zmagi na tekmi je seveda vzdušje veselo, sploh če gre za težkega nasprotnika. Če pa tekmo izgubimo, se skušamo čim prej pobrati in se iz tekme čim več naučiti. Zavedamo se, da je tudi

poraz sestavni del športa.

Kako načrtuješ dan, da uskladiš čas za šolo, treninge in še kaj?

Odvisno je od dneva. Veliko dejavnikov vpliva na razporeditev časa. Kdaj končam pouk, s kom bom šel na trening, koliko se je treba učiti za šolo ... Moram priznati, da v tem nisem ravno dober, saj mi že manjša stvar lahko podre celoten načrt, tako da si v bistvu sproti načrtujem razpored obveznosti. Če je treba, zaradi šole izpustim tudi trening.

Ali ob treningih in tekmah ostane kaj časa tudi za prijatelje in dekleta?

Med tednom sta na prvem mestu šola in nogomet, tako da prostega časa nimam veliko. Med vikendi najraje spim do kosila, popoldan pa, če je le mogoče, preživim s prijatelji, tako da imam nekaj prostega časa tudi za neumnosti.

Kaj pa poškodbe – si že utrpel kakšno? Koliko časa nisi mogel trenirati in kaj je to pomenilo za tvojo nadaljnjo športno kariero?

Na srečo še nisem imel hujše poškodbe, le zvit gleženj. Obstaja pa tudi pri vsakem športu, tveganje za poškodbo, ki ti lahko korenito spremeni življenje. Posledice take poškodbe se lahko čutijo tudi v vsakdanjem življenju.

Kateri nogometni klub ti je najljubši in kdo so tvoji vzorniki?

Sem navijač FC Barcelone in NK Vipave. Navijam seveda tudi za slovensko reprezentanco. Ko sem bil majhen, je bil moj vzornik Andriy Shevchenko, napadalec AC Milana, zdajšnji vzornik pa je zame najboljši nogometaš vseh časov, Lionel Messi, ki s svojo igro navdušuje iz tekme v tekmo. Moja velika vzornica je tudi moja mama, ki mi stoji ob strani že celo življenje. Vem, da se lahko obrnem nanjo, če

bom kdaj v težavah.

Sam si odraščal v Ajdovščini oziroma v njeni okolici. Kakšne se ti zdijo razmere za športni razvoj mladih v Ajdovščini? Kakšne so možnosti za uspeh v primerjavi z možnostmi, ki jih imajo športniki iz ostalih delov Slovenije, Evrope, sveta?

Ajdovščina ima zelo velik potencial, tudi pogoji so dobri, a ljudje, ki vodijo društva tega potenciala ne znajo izkoristiti. Za uspešnejše ustvarjanje kariere pa mladi odhajajo v Ljubljano ali Maribor in celo izven meja Slovenije, kjer se dela na višjem nivoju. Mislim, da Ajdovščina s tem veliko izgublja.

Kakšne so tvoje osebne ambicije v prihodnosti: verjetno si želiš nekoč zaigrati tudi izven meja Slovenije?

Najraje bi ostal v Sloveniji. Tukaj imam družino in prijatelje. A če se bo ponudila priložnost iti v svet, zakaj pa ne.

Obiskuješ zadnji letnik gimnazije v Ajdovščini. So tvoji načrti za prihodnost športno usmerjeni?

Da, ena izmed možnosti je tudi vpis na DIF. Tudi če se za to možnost ne bom odločil, verjamem, da se bom s športom ukvarjal še veliko, veliko let.

Bi za konec še kaj dodal? Osebnostno sporočilo mladim športnikom?

Vsem mladim, ne samo športnikom, sporočam, da so trdo in pametno delo, volja ter želja vodilo do uspeha. Če si nekaj zares želite, naj si bo zmagati tekmo, pisati matematiko pozitivno, postati uspešen glasbenik ali kar koli drugega, morate v to vložiti sebe, veliko svojega truda ter se odreči nekaterim stvarjem. Nekega dne se vam bo, verjemite, vse povrnilo.

Zdrav duh in zdravo telo v dijaškem domu

Vesna, ki tudi sama prebiva v dijaškem domu, je ta mesec raziskovala, kako športno aktivni so pilonovci v dijaškem domu.

Šport. Dejavnost, ki bi morala biti prisotna v življenju vsakega dijaka in človeka nasploh vsaj trikrat tedensko. Pa je? Ste se kdaj vprašali, če namenite športu dovolj časa?

Šport je aktivnost širšega pomena. Ni zgolj telovadba, pač pa tudi sprostitvev in skrb za zdravje; v dijaškem domu pa je namenjen še eni pomembni dejavnosti – druženju. Pomembna stran športa je tudi tekmovalnost, ta se lahko pokaže na tekmovanjih v in izven našega dijaškega doma. Po ocenah

vzgojiteljev se športnih aktivnosti redno poslužuje le slaba polovica domskih dijakov. Zakaj je temu tako, ve le vsak posameznik posebej. Prav tako pa je količina časa, ki ga namenimo športu, odvisna od dijaka samega.

O tej temi sem se pogovarjala z vzgojiteljema Pavlino Margon in Igorjem Severjem. Opažata, da športna aktivnost pritegne več dijakov, če organizacijo le-te prepustijo dijakom samim. Trenutno je v domu ponujenih kar nekaj vrst razgibavanja: od odbojke, nogometa, plesa, teka, fitnesa, pa do možnosti izposoje rekvizitov za igro hokeja, badmintona, košarke

in nogometa. V dijaškem domu so vedno na voljo tudi kolesa, ki se jih dijaki ponavadi poslužujejo zgolj za obisk trgovin. So pa dijaki pokazali izjemno zanimanje za učenje na svežem zraku ob sončnih dneh. Vzgojitelji so to pripravljeni izpeljati, če je v okolici poskrbljeno za podlago – mogoče kakšna klop, ki nam omogoča učenje na prostem. V kratkem bo v sklopu dijaškega doma organizirana tudi funkcijska vadba na prostem.

Da bi izvedela, kaj o športu menijo dijaki, sem jih povprašala, koliko časa tedensko namenijo športu. Odgovori so se razlikovali od posameznika do posameznika.

Nekateri se s športom ukvarjajo profesionalno, drugi se poslužujejo aktivnosti v domu, tretji pa priznavajo, da športu namenijo premalo časa in je njihova edina aktivnost sprehod do trgovine. Kljub temu sem prepričana, da znajo tudi ti dijaki svoj prosti čas zelo dobro izkoristiti.

Kot se spodobi, bom svoj prispevek zaključila z mislijo maratonca Petra Maherja: "Tek je velik vprašaj, ki se pojavi

vsak dan. Vpraša te: Ali boš danes mlahav ali boš močan?"

Vesna Marinac, 4. d

Mini olimpijada

Prvi letniki smo septembra dobili priložnost, da prostovoljno pomagamo na mini olimpijadi za otroke s posebnimi potrebami.

Osem dijakov in dijakin nas je tako otrokom pomagalo premestiti različne ovire, ki jih sami ne bi zmogli. Čeprav nam je bilo rečeno, da bomo tako otrokom podarili nekaj svojega časa in dobre volje, mislim, da smo veliko več prejeli kot dali. Vsi ljudje imamo določene predsodke, a je prav, da se jih skušamo znebiti ali vsaj preveriti, če so upravičeni. Prav take izkušnje nam to omogočajo. Spoznali smo, da ti otroci niso tako različni od nas, čeprav se na prvi pogled zdi tako. Kot mi se ob zmagi veselijo, ob porazu so jezni in razočarani, smejejo se istim šalam, kakor mi ... V sebi nosijo mnogo več, kot lahko sprva vidiš, če pa jim daš priložnost, bodo to tudi pokazali. Konec koncev smo vsi ljudje z napakami in vrlinami, vsi naletimo na ovire v življenju, ki jih moramo premestiti. Mnogokrat potrebujemo pomoč in veseli smo, če jo dobimo. Še bolj pa je včasih človek vesel, če pomoč lahko nudi. Hvaležni smo, da smo jo otrokom lahko nudili mi.

Tanaja Odar, 1. b

Spoznavni dan

Koristno je, da se dobro spoznamo. Zato so imeli dijaki prvih letnikov v petek, 22. 9. 2017, spoznavni dan. Takole so ga doživeli dijaki 1. b razreda.

Dan se je kot običajno začel ob 7.10, ko smo se dijaki 1. b razreda zbrali v mladinski sobi. Ta »poseben« dan smo začeli s slikovnimi predstavami svojih življenj, sledile so jim različne igre, pri katerih smo se še bolj spoznali. Koristno preživet dan smo zaključili s pripravo raznih sladkarij, ki smo jih ob koncu dneva odnesli domov. Dan je bil res sproščujoč in ob enem poučen, saj smo se dijaki med sabo še bolj zblížali in se obenem seveda zabavali.

Dijaki 1. b

Ob svetovnem dnevu hrane

16. oktobra obeležujemo svetovni dan hrane. Letos smo se tudi pilonovci pridružili aktivnostim, ki potekajo širom sveta.

Pri urah angleščine smo se razdelili v skupine ter spoznavali kruh na različne načine – od pregovorov, ki se vežejo nanj, do receptov, zgodovine razvoja kruha in mlinarstva, revščine in prizadevanj svetovne organizacije FAO za pametnejše ravnanje s hrano. Med dijaki, starši, starimi starši, profesorji in drugimi zaposlenimi na šoli smo izvedli kratke intervjuje o pomenu kruha danes in nekoč, prosili smo jih tudi, da nam podelijo kakšno anekdoto ali spomin iz otroštva.

V torek smo pripravili razstavo ter naš projekt okronali s peko kruha. Profesorica je prinesla pšenično in pirino moko, projo, lanena, sončnična in bučna semena, sol, sladkor ter kuharske čepice. Kuharice so nam posodile pekače

in papir za peko. Po skupinah smo začeli s pripravo testa, pri kateri nam je pomagala profesorica. Najprej smo v posodo dali 1 kg moke, kvas, sladkor ter sestavine prelili z malo mlačne vode. Počakali smo 10 minut, da je kvas vzhajal. Nato smo začeli mešati, da je nastalo testo. Dodali smo različne sestavine (sol, projo, pirino moko, semena). Preden smo ga dali v pečico, smo ga premazali z jajcem. Medtem ko se je pekel, smo pripravljali stojnice. Tam smo profesorjem in dijakom ponujali naš kruh ter jim o njem tudi marsikaj povedali.

Pri peki kruha smo uživali, obenem pa smo se marsičesa naučili. Predvsem to, da se kruh med vzhajanjem nikakor ne sme »prehladiti«. Da gnetenje testa ni enostavno delo. In najpomembneje, da bi v šolske klopi morali vnesti več praktičnega in življenjskega vidika.

S to temo bomo nadaljevali tudi

v novembru, ko bomo svoja spoznanja delili s partnerskimi šolami iz Belgije, Hrvaške in Nemčije, s katerimi sodelujemo v projektu eTwinning, imenovanem "How do you start your day?"

V drugi polovici novembra pa nas čaka tudi tradicionalni slovenski zajtrk. Še bo dišalo po svežem kruhu.

Ana Ludvik, Amanda Zalar, Neža Homovec, 3. e

Pilonovke razveselile več kot 600 otrok

V tednu otroka smo dijakinje 2. č Predšolske vzgoje pripravile glasbeno igrico z naslovom *O goskici, ki se je učila peti*.

Povezalo se nas je sedem dijakin, ki smo z delom pričele že prvi teden pouka. Po knjižni predlogi smo napisale besedilo za dramsko igro, ki smo ji dodale še glasbene vložke, manjšo koreografijo ter kratko animacijo za otroke.

Ob mentorstvu profesorice Metke Buček in Karmen Ferjančič Žgavc smo se zagnano pripravljale na dan, ko se bomo predstavile pred 600 otroki. Največji izziv je bil nastop pred sošolci, vendar so nam njihove kritike in pohvale pomagale pri izboljšavi predstave.

Dan pred glavnim nastopom nas je presenetil tudi obisk prvošolcev iz Osnovne šole Danila Lokarja Ajdovščina. Naslednji dan so sledile

tri ponovitve za okrog 600 otrok iz enot Vrta Ajdovščina. Z nastopi smo bile zelo zadovoljne ter zanje prejele številne pohvale. Največji užitek so nam prinesli nadobudni otroci, ki so vsako predstavo naredili malce drugačno.

Po predstavi smo se zelo razveselile tudi zahvale, ki smo jo prejele od otrok in vzgojiteljev Otroškega vrta Ajdovščina. Ti pravijo, da je teden otroka za njih prav poseben teden v letu. Zato se nam zahvaljujejo, da smo jim ga popestrili z našo gledališko predstavo. Dodajajo, da naše predstave temeljijo na ustvarjanju vzgojnih in sporočilnih vsebin za najmlajše ter da je dogodek izražal poučno in nepozabno zabavo ter medsebojno druženje.

Nastja, Ana K., Ana P., Lara, Klavdija, Kristina, Janja

Pilonovci v svetu, svet pri pilonovcih

Prav v teh dneh se na Srednji šoli Veno Pilon Ajdovščina odvija pravi mednarodni teden oziroma dva.

Več kot šestdeset dijakov Predšolske vzgoje se usposablja na Erasmus+ praksi v tujini. V Budimpešti, Bragi, Milanu in na Dunaju opravljajo dvotedensko prakso v dvo- ali večjezičnih vrtcih. Dva tedna dela v vrtcih sta oplemenitena s spoznavanjem znamenitosti velikega mesta in mestnega utripa. Prav tako dijaki krepijo timski duh, spoznavajo evropsko kulturno in jezikovno raznolikost ter navezujejo nove stike z vrstniki. Prepričani smo, da bodo z novimi izkušnjami premagovali meje med strahom in pogumom, pasivnostjo in aktivnostjo ter okrepili svojo odgovornost, znanja in veščine.

V tujini pa se te dni usposablja tudi pet naših strokovnih delavcev. V Bragi na Portugalskem z organizacijo partnerjev gostiteljic razpravljajo o podrobnostih prihodnjih mobilnosti ter o vzpostavitvi dolgoročnega sodelovanja. Obiskujejo tudi lokalne vrtce in se seznanjajo s primeri

dobrih praks projektne dela v vrtcu ter senčenja na delovnem mestu. Prav tako spremljajo delo dijakov na mobilnosti. Obenem izboljšujejo tudi svoje razumevanje evropske kulturne in jezikovne raznolikosti.

Tudi pri nas so dnevi precej mednarodno obarvani. V petek in soboto se je na Kovku odvijal prvi in čisto pravi Tabor kultur in jezikov. Organizirali smo ga v sodelovanju z Osnovno šolo Danila Lokarja, poimenovali pa smo ga kar Okno v svet, saj smo tam odkrivali bogastvo kultur in jezikov z različnih koncev sveta. Vtisi sledijo.

Prav tako so v času nastajanja Latnika dijaki 2. a razreda v nedeljo z velikim pričakovanjem sprejeli svoje nove prijatelje s partnerske šole z Nizozemske. Ves teden bodo skupaj ustvarjali na temo prve svetovne vojne. Naslov projektnega dela izmenjave je "100 let pozneje – mir?"

Dogajanje lahko spremljate na šolski spletni strani, več o omenjenih mednarodnih izkušnjahpa sledi tudi v naslednji številki Latnika.

Erasmus+

